

[Hans Hedtoft.]

er upopulært, ganske åbent sagde vor mening til det danske folk om den lære, der er høstet i disse år.

For fredens bevarelse og for frihedens bevarelse, med de to endemål støtter vi og billiger den udenrigspolitiske linie, som Danmark har fulgt under den nuværende som under den foregående regering, og som, så længe forholdene i verden er, som de er for øjeblikket, jeg er sikker på et stort flertal i denne sal vil stå bag.

Aksel Larsen: Jeg forstår så levende udenrigsministerens ubehag ved at skulle beskæftige sig med mine udtalelser. Det er ubehageligt at skulle beskæftige sig med en tale, som man ikke er i stand til at gendrive, og om hvilken man ved, at den indeholdt en sandfærdig, objektiv fremstilling. Jeg forstår godt, at udenrigsministeren alligevel overvandt sit ubehag og fik mod, fordi han mente, at han havde noget i retning af en debattorisk atombombe i baghånden, men som jeg bagefter skal vise, er det en kineser, som forlængst er futtet af.

Jeg skal blot gøre opmærksom på, at det er meget smukt af udenrigsministeren at tale om, at jeg begår forvrængninger, når han så ikke formår at påvise så meget som en eneste forvrængning i min tale, men kun gøre nogle mislykkede forsøg derpå.

Det er rigtigt, at udenrigsministeren i sin tale den 23. maj kategorisk erklærede, at USA havde trukket sine tropper væk fra Sydkorea, og gjorde det på en sådan måde, at man måtte opfatte det, som om der overhovedet ikke var amerikansk militær i Sydkorea. Nu siger ministeren nok, at der måske var nogle militærinstruktører, men hvad siger chefen for disse tropper, brigadegeneral Roberts? Han havde en samtale med korrespondenten til „Herald Tribune“ i New York, der offentliggjorde samtalen den 15. juni, og general Roberts godkendte offentliggørelsen. I den samtale erklærede han rent ud, at den amerikanske militærgruppe i Korea er et levende bevis for, hvorledes 500 kamperfarne amerikanere kan uddanne 100 000 gutter, som så skyder for os. I Korea, sagde han videre, har de amerikanske skatteborgere en armé, som er en pragtfuld lænkehund for de lån, vi har givet til dette land.

Må jeg samtidig minde om, at Foster Dulles den 19. juni holdt en tale i det sydkoreanske parlament, hvor han forudsagde, at nu ville kommunisterne snart miste herredømmet over Nordkorea, og han blev afløst af Syngman Rhee, som sagde: Når vi ikke

kan beskytte demokratiet ved den kolde krig, agter vi at vinde sejr i den varme krig.

Det er meget godt at sige, at der kun var nogle militærinstruktører, men vi har hørt general Roberts' udtalelse om, hvad de betyder, og må jeg i parentes sige, at hvis udenrigsministeren mener, at 500 militærinstruktører er ganske ufarlige, synes jeg, at han skal sige til det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, at han skal ikke være så op-hidset over, at en forhenværende russisk marskal, som er født og opdraget polak, befinder sig i Polen.

Den højtærede udenrigsminister siger, at det er en forvrængning at påstå, at rigsdagen er sat ud af spillet, fordi man kun forhandler med det udenrigspolitiske nævn, for, siger han, derigennem holder vi rigsdagen underrettet. Jeg opfordrer udenrigsministeren til at sætte sig ind i de ting, der sorterer under ham. Der står udtrykkeligt i reglerne for det udenrigspolitiske nævn, at det er forbudt medlemmerne at fortælle noget som helst om, hvad der forhandles i nævnet, så nævnet kan altså ikke holde rigsdagen underrettet. Nævnet repræsenterer forsåvidt ikke rigsdagen udover, at regeringen til en vis grad kan rådføre sig med det, og hvis udenrigsministeren vil have besked om, hvad hensigten med nævnet er, kan han læse, hvad dr. Munch sagde om det, dengang det udenrigspolitiske nævn blev oprettet.

Ministeren anklager os igen på det voldsomste og siger, at vi giver Sovjetunionen en forvrænget fremstilling af, hvad Atlantpagten er, og skader derigennem Danmark. Ja, bevares, jeg har ikke noget imod at tage den kompliment til mig, som ministeren gav mig, men jeg tror nu alligevel, at der findes folk i Sovjetunionens regering, som er klogere end jeg, og jeg tror, at de selv er i stand til at regne ud, hvad Atlantpagten er. De behøver ikke at have mig til det.

Ministeren siger, at der står i selve Atlantpagtens tekst, at det er en forsvarspagt. Det ved jeg udmærket vel. Der stod også i den dansk-tyske ikke-angrebspagt, at Tyskland ikke måtte angribe Danmark, men det gjorde det alligevel. Det, jeg påviste i min tale den 23. maj, og som den højtærede minister ikke vovede at komme ind på, var, at en uendelig lang række fremtrædende amerikanske højtstående militærpersoner og statsledere — dem affærdigede ministeren som privatpersoner — gang på gang har erklæret, at deres ønske er hurtigst mulig og blodigst mulig krig med Sovjetunionen, og det er det, Atlantpagten skal bruges til. Det har jeg draget frem for at vise, hvilken rolle man har tiltænkt Danmark, og for at sige til det danske folk,